

UITTREKSEL UIT DE MINUTEN BERUSTENDE TER GRIFFIE VAN HET HOF VAN
BEROEP TE GENT.

HET HOF VAN BEROEP TE GENT, RECHTDOENDE IN CORRECTIONELE
ZAKEN, HEEFT HET VOLGENDE ARREST GEVELD:

Tegen dit arrest is er geen
beroep in cassatie aangetekend.
Gent, 18 oktober 2006

10 e Kamer

Nr. 1217/03
VAN HET PARKET

Nr. 97321
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

EUR	ten einde inschrijven te
Depot 4,32	verrekening de 10.10.2005
aan 59,00	nummer 1400000000
Totaal 63,32	ontvangen: Drieëntwintig euro
	zevenentwintig cent.
	De Huurder, de leenhouder

Buiten zake

8 september 2006

not. 64.99.43/00/7 van het Openbaar Ministerie tegen:

- 1.Nr. , vervoerendememer, geboren
, wonende te
- 2.Nr. ,
met zetel te , ingeschreven in het handelsregister
te onder nummer ;
- 3.Nr. , met zetel te
ingeschreven in het handelsregister te onder nummer
- 4.Nr. , met zetel te
in het handelsregister te

door het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgevoerd of aan de uitvoering te hebben meegewerkt, of door enige daad tot de uitvoering zodanige hulp te hebben verleend dat het wanbedrijf niet had kunnen worden gepleegd, of door giften, beloften, bedreigingen, misbruik van gezag of van macht, misdadige kuiperijen of arglistigheden of het wanbedrijf rechtstreeks te hebben uitgelokt, als dader of mededader in de zin van artikel 66 van het strafwetboek

A. bij inbreuk op artikel 44 § 1, 1°, 64, eerste, tweede, derde en laatste lid en 65 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw (feiten tot en met 24 maart 1997) en vanaf 25 maart 1997 geformuleerd in de artikelen 42 § 1, 1°, 66, eerste, tweede, derde en vijfde lid en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (feiten vanaf 25

maart 1997 tot en met 30 april 2000) door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet en voormeld decreet, namelijk door zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen gebouwd te hebben, een grond gebruikt te hebben voor het plaatsen van een of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd)

de feiten omschreven onder deze tenlasteleggingen thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146 al. 1, 1° en al. 2, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening,

- *feiten vanaf 1 mei 2000* strafbaar gesteld bij inbreuk op de artikelen 2, 99 § 1-1°, 146, eerste lid, 1° en tweede lid, 147, 149 en 204 van het decreet van 18 mei 1999 de bij artikel 99 § 1, 1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door zonder stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken

in casu :

1. *de eerste* : op een niet nader te bepalen datum, in de periode vanaf 3 december 1991 tot en met 31 december 1991, meer bepaald door het optrekken van een loods in een agrarisch gebied zonder enige vergunning, daar waar weliswaar een bouwvergunning was verleend voor het optrekken van deze loods doch wel binnen de vijftig meter vanaf de voorzijde van het perceel zodat de loods als dan in een woongebied met landelijk karakter zou komen te liggen
2. de sub 1 omschreven wederrechtelijk opgetrokken constructie in stand gehouden te hebben : *de eerste* : vanaf een niet nader te bepalen datum in de periode van 3 december 1991 tot en met 31 december 1991, tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding, *en de tweede de derde en de vierde* : vanaf 2 juli 1999 tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding

met de omstandigheid dat *de eerste, de tweede, de derde en de vierde* personen zijn die wegens hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen, verkavelen, te koop ofte huur zetten, verkopen of in huur geven, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen opstellen of die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden in de zin van artikel 64, derde lid van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw en in de zin van artikel 66 derde lid van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996

en met de omstandigheid dat het misdrijf werd gepleegd door instrumenterende ambtenaren, vastgoedmakelaars en andere personen die in de uitoefening van hun beroep of activiteit onroerende goederen kopen,

verkavelen, te koop ofte huur zetten, verkopen of verhuren, bouwen of vaste of verplaatsbare inrichtingen, ontwerpen en/of opstellen of personen die bij die verrichtingen als tussenpersoon optreden bij de uitoefening van hun beroep in de zin van artikel 146 tweede lid van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, namelijk *de eerste, de tweede, de derde en de vierde*

B. bij inbreuk op de artikelen 2, 3,4 § 1, 39 § 1, 1° en § 2 en 46 van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning (milieuvergunningsdecreet), en de artikelen 1, 5 § 1 en 80 en de hierna vermelde rubrieken van de bijlage I van het Besluit van de Vlaamse Regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams Reglement betreffende de milieuvergunning (VLAREM-I), zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning van de overheid die krachtens artikel 9 van voormeld decreet bevoegd is daarover te beslissen, een vergunningsplichtige inrichting te hebben geëxploiteerd die overeenkomstig artikel 3 van het voormelde decreet, dat de indeling in drie klassen van inrichtingen voorschrijft, behoort tot de eerste klasse van hinderlijke inrichtingen, namelijk

rubriek 2.1.1. : de opslag van afvalstoffen die niet aan een verwerking van afvalstoffen verboden zijn - klasse I (vanaf 30 maart 2000 tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding);

rubriek 2.2.2.a.l. : de opslag en de mechanische behandeling van interne afvalstoffen, ongeveer 400 kubieke meter - klasse 2 (uitsluitend voor de periode vanaf 22 april 1999 tot en met 31 mei 1999);

rubriek 15.1.1°. : een al dan niet overdekte ruimte waarin gestald worden 3 tot en met 25 autovoertuigen en/of aanhangwagens, andere dan personenwagens, namelijk 5 vrachtwagens en 6 wielladers - klasse 3 ;

rubriek 15.2. : een werkplaats voor het herstellen van motorvoertuigen (met in begrip van carrosseriewerkzaamheden), met één brug - klasse 3 ;

rubriek 16.7.1. : de opslag van 390 liter gas - klasse 3 (vanaf 30 maart 2000 tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding) ;

rubriek 17.3.3.1° : een opslagplaats voor oxyderende, schadelijke, corrosieve en irriterende stoffen met een totaal inhoudsvermogen van 200 kg tot en met 1000 kg, namelijk 250 kilogram - klasse 3 ;

rubriek 17.3.6.2. : een opslagplaats voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 55°C maar dat 100°C niet overtreft, met een totaal inhoudsvermogen van 200 liter tot en met 50.000 liter, namelijk voor 21.000 liter (10.000 liter en 10.000 liter diesel, bovengronds -klasse 2 ;

rubriek 17.3.7.1° : een opslagplaats voor vloeistoffen met een ontvlammingspunt hoger dan 100°C met een totaal inhoudsvermogen van 200 liter tot en met 50.000 liter, namelijk voor 3.000 liter waarvan 2.0001 liter motorolie en 1.000 liter afvalolie - klasse 3 ;

rubriek 17.3.9.3 : twee brandstofverdeelinstallatie voor motorvoertuigen - klasse I ;

met de omstandigheid dat wanneer een inrichting onder de toepassing valt van verschillende indelingsrubrieken behorend tot verschillende klassen, de procedure geldt van de hoogste klasse, in casu klasse I, en dit ingevolge artikel 9 § 4 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 en artikel 6 § 3 VLAREM I;

en met de omstandigheid dat de activiteiten die worden ontwikkeld door
en
dienen te
worden beschouwd als een milieutechnische eenheid ;

en met de omstandigheid dat de inrichtingen waarvoor door het college van burgemeester en schepenen van op 14 maart 2000 een proefvergunning werd verleend aan dienen te worden beschouwd als niet vergund aangezien daarvoor een bouwvergunning nodig was zoals bedoeld door artikel 44 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw, terwijl die bouwvergunning niet was verleend zoals blijkt uit de feiten omschreven onder de tenlastelegging A, zodat de milieuvergunning dd. 14 maart 2000 is geschorst ingevolge artikel 5 § 2 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1995, artikel 30 § 6 VLAREM I, en artikel 2 § I van de voormelde milieuvergunning dd. 14 maart 2000

de eerste : vanaf 1 januari 1999 tot op de dag van het bevel tot dagvaarding, en de tweede en de derde : vanaf 2 juli 1999 tot en met de dag van het bevel tot dagvaarding

C. bij inbreuk op de artikelen 2, 3 §§ 2, 2°, 12, 14 § 1, 20, 56.1. en 59 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, de voorschriften vastgesteld door of krachtens dit decreet te hebben overtreden, namelijk door bedrijfsafvalstoffen, meer bepaald afbraakmateriaal met voornamelijk hout, te hebben verwijderd of nuttig te hebben toegepast, zonder dat dit geschiedde, hetzij

1° binnen de onderneming waarin de afvalstoffen zijn ontstaan, en dit in overeenstemming met de milieuvergunning bedoeld in artikel 14 of met de andere toepasselijke wettelijke, decretale of reglementaire voorschriften;

2° door afgifte aan een natuurlijke persoon of rechtspersoon die hetzij houder is van een vergunning voor de verwijdering of nuttige toepassing van deze afvalstoffen, als bedoeld in artikel 14 § 1 of § 6, of voldaan heeft aan de meldingsplicht als bedoeld in artikel 14 § 6, hetzij houder van een erkenning als bedoeld in artikel 14 § 2 ;

3° als secundaire grondstoffen, overeenkomstig artikel 11 ;

4° door afgifte aan en in een ander Gewest of land gevestigde natuurlijke persoon of rechtspersoon die overeenkomstig de daar geldende wetgeving de afvalstoffen:

a) mag verwijderen voor zover er geen merkelijk dichterbij gelegen, vergunde verwijderingsinrichting is die deze afvalstoffen op een verantwoorde wijze kan verwijderen onder vergelijkbare voorwaarden, of,

b) nuttig kan toepassen, meer bepaald door het verbranden en laten verbranden van afbraakmateriaal met voornamelijk hout

de eerste en de tweede : op 13 november 1999 en op 20 november 1999

D. bij inbreuk op de artikelen 2, 3 § 1, 1° en § 2 en 29 § 1.3 van het decreet van 24 januari 1984 houdende maatregelen inzake het grondwaterbeheer, werken of werkzaamheden te hebben verricht ofte hebben laten verrichten die verboden zijn bij toepassing van dit decreet en zijn uitvoeringsbesluiten, namelijk door in strijd met artikel 3 van het besluit van de Vlaamse Regering van 27 maart 1985 houdende reglementering van de handelingen die het grondwater kunnen verontreinigen spijs het verbod stoffen van de lijst I bij dit besluit direct of indirect te hebben geloosd, namelijk minerale oliën en koolwaterstoffen,

de eerste : op met natter te bepalen data in de periode van 1 januari 1999 tot en met 22 april 1999 en in elk geval nog op 22 april 1999

E. *de eerste* : bij inbreuk op de artikelen 4 al. 1 en 10 al. 3 van de wet van 20 februari 1939 op de bescherming van de titel en van het beroep van architect, zoals gewijzigd door de wet van 4 juni 1969, buiten de gevallen bedoeld in artikel 4 al. 2 en 3 van de voormelde wet, als particulier verzuimd te hebben een beroep te doen op de medewerking van een architect voor het opmaken van plans en de controle op de uitvoering der werken, voor welke door de wetten, besluiten en reglementen een voorafgaande aanvraag tot toelating tot bouwen is opgelegd

op een niet nader te bepalen datum in de periode van 3 december 1991 tot en met 31 december 1991

met de omstandigheid dat de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen A1, A2 en E wat betreft *(de eerste* de opeenvolgende en voorgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet zodat de verjaring van de strafvordering slechts een aanvang neemt op de datum van het laatste feit, namelijk de dag van het bevel tot dagvaarding

de tweede en de derde gedagvaard bij toepassing van artikel 40 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 om zich samen met *de eerste burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de gerechtskosten* die ingevolge de feiten omschreven onder de tenlastelegging B zal worden uitgesproken lastens *de eerste*, zijnde de aangestelde of lasthebber van *de tweede en de derde*, en die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving

de tweede gedagvaard bij toepassing van artikel 60 van het decreet van 2 juli 1981 betreffende de voorkoming en het beheer van afvalstoffen, zoals gewijzigd door het decreet van 20 april 1994, om zich samen met *de eerste burgerrechtelijk aansprakelijk te horen verklaren voor de betaling van de gerechtskosten* die ingevolge de feiten omschreven onder de tenlastelegging C zal worden uitgesproken lastens *de eerste*, zijnde de aangestelde of lasthebber van *de tweede*, en die de feiten heeft begaan in de uitoefening van zijn aanstelling of lastgeving

de eerste, de tweede en de derde : tevens gedagvaard om bij toepassing van artikel 39 § 2 van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985 wat betreft de feiten omschreven onder de tenlastelegging B door de rechter, na de partijen te hebben gehoord, bij wijze van veiligheidsmaatregel het verbod

te horen uitspreken om de inrichting die aan de oorsprong van de inrichting ligt te exploiteren gedurende een termijn door de rechter te bepalen, minstens tot dat de inrichting behoorlijk zal vergund zijn.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 7 oktober 2003, 17de kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

Zegt dat er geen reden voorhanden zijn tot het verlenen aan de eerste beklaagde van de gevraagde gunst tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling

Spreekt de tweede gedaagde van de haar ten laste gelegde feiten A2 en B en de derde gedaagde van het haar ten laste gelegde feit A2 VRIJ.

Veroordeelt de eerste beklaagde wegens de feiten A1, A2, B, C, D en E samen tot een enkele geldboete van € (3.000, gedeeld door 40,3399, met duizend negenhonderd negentig opdecimes verhoogd,=) 14 873,61 bedragende.

Verstaat dat bij gebreke van betaling binnen de door de wet bepaalde tijd, de uitgesproken geldboete zal kunnen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Veroordeelt de tweede beklaagde wegens feit C tot een geldboete van € (1.000, gedeeld door 40,3399, met duizend negenhonderd negentig opdecimes verhoogd, =) 4 957,87 bedragende.

Veroordeelt de derde beklaagde wegens feit B tot een geldboete van € (500, gedeeld door 40,3399, met duizend negenhonderd negentig opdecimes verhoogd, =) 2 478,94 bedragende.

Veroordeelt de vierde beklaagde wegens de feit A2 tot een geldboete van € (3.000, gedeeld door 40,3399, met duizend negenhonderd negentig opdecimes verhoogd, =) 14 873,61 bedragende.

Verplicht de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklaagde bovendien om elk éénmaal een bedrag van € 10, met veertig opdecimes verhoogd, € 50 bedragende, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklaagde solidair tot de gerechtskosten, deze in hun geheel begroot op € 43,24.

Legt de eerste, de tweede, de derde en de vierde beklaagde tevens elk een vergoeding op van € 25 als bijdrage in de beheerskosten in strafzaken.

Verklaart de tweede beklaagde wegens feit B en de derde beklaagde wegens de feiten B en C burgerrechtelijk aansprakelijk voor de betaling van de gerechtskosten uitgesproken lastens de eerste beklaagde.

wanbedrijven omschreven in de telastleggingen A.1 en E is derhalve vervallen door verjaring.

3.3. De strafvordering met betrekking tot de telastleggingen B, C en D is daarentegen niet vervallen door verjaring. Voor zover bewezen zijn de misdrijven omschreven in de telastleggingen B, C en D in hoofde van de eerste beklaagde de uiting van een zelfde strafbaar opzet en maken zij slechts één misdrijf uit. Dit geldt ook voor de telastleggingen B en C in hoofde van de tweede beklaagde.

De verjaringstermijn voor deze misdrijven neemt slechts een aanvang op de datum van het laatste feit, dit is 21 augustus 2000, datum van het bevel tot dagvaarden. De termijn werd nuttig gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie van 22 oktober 2003.

4. Bij brief van 31 maart 2000 (kaft 1, stukken 24, 25 en 26) vorderde de toenmalige gemachtigde ambtenaar het herstel van de plaats in de vorige toestand door afbraak van de loods, met verbeurte van een dwangsom bij niet-naleving van het bevel tot herstel. Deze vordering werd door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vanaf zijn aanstelling van rechtswege verder gezet.

De in artikel 149 §1 eerste lid Stedenbouwdecreet 1999 bedoelde herstelmaatregelen hebben een civielrechtelijk karakter; als bijzondere vorm van vergoeding of teruggave strekken zij ertoe een einde te maken aan de met de wet strijdige toestand die uit het misdrijf is ontstaan en waardoor het algemeen belang wordt geschaad.

De opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van instandhouding heeft alleen het verval van de op dat misdrijf gesteunde strafvordering tot gevolg; bij ontstentenis van anders luidende bepaling, brengt deze wijziging evenwel niet mee dat de instandhouding, die strafbaar was in de periode waarin zij plaatsvond, niet langer de grondslag kan uitmaken van een herstellvordering, noch dat de strafrechter voor wie de herstellvordering werd ingesteld op het ogenblik dat de instandhouding nog strafbaar was, daardoor zijn bevoegdheid verliest.

Op het ogenblik dat de herstellvordering bij de rechter werd ingeleid, was het misdrijf van instandhouding nog strafbaar. Dit impliceert dat de herstellvordering tijdig is gesteld. Vermits de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur in zijn brief van 20 juni 2005 heeft bevestigd dat, na de uitspraak van de eerste rechter, de plaats in de vorige toestand is hersteld is zij evenwel zonder voorwerp geworden.

5. Met betrekking tot het misdrijf sub B te last gelegd aan de eerste, de tweede en de derde beklaagde overweegt het Hof wat volgt.

5.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is deze telastlegging, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de eerste, de tweede en de derde beklaagde bewezen.

5.2. De beweerde goede trouw van de derde beklaagde neemt, voor zover bewezen, haar strafrechtelijke schuld niet weg.

Deze rechtspersoon handelde ter zake uitsluitend door het persoonlijk toedoen van de eerste beklaagde, die wetens en willens handelde. Dat de vennootschap geen zeggenschap had over de loods is niet relevant. Vooraleer de exploitatie van de vergunningsplichtige inrichting aan te vatten

en verder te zetten diende zij zich rekenschap te geven van het bestaan van een niet geschorste milieuvergunning. Niet alleen was gemakkelijk vast te stellen dat dergelijke vergunning ontbrak, maar haar bestuurder, de eerste beklaagde, wist terdege dat er geen bouwvergunning (thans stedenbouwkundige vergunning) was afgeleverd voor de loods, zodat de op proef voor één jaar afgeleverde milieuvergunning - overigens slechts voor een inrichting van de tweede klasse en door de bestendige deputatie naderhand vernietigd - was geschorst. De rechtspersoon koos er bewust en buiten elke dwang voor niettegenstaande de voorlopige milieuvergunning was geschorst de inrichting toch te exploiteren in strijd met het decretaal verbod.

6. Met betrekking tot het misdrijf sub C te last gelegd aan de eerste en de tweede beklaagde overweegt het Hof wat volgt.

6.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is deze telastlegging, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de eerste en de tweede beklaagde bewezen.

6.2. De werknemer en dezelfde werknemer of een werkmakker verbrandden tot tweemaal toe naar eigen zeggen in uitdrukkelijke opdracht van de werkgever, de tweede beklaagde, houtafval. Hij en/of zijn collega "moest" van de werkgever het houtafval verbranden (kaft 3, stuk 2). De eerste beklaagde betwist dit in zijn verklaring als zodanig overigens niet, wat gelet op het belang ervan niet om een vergetelheid kan gaan. Zonder deze opdracht die de vennootschap niet had mogen geven, zou het misdrijf niet zijn gepleegd.

Het wordt terecht niet betwist dat het misdrijf voor rekening van de rechtspersoon werd gepleegd.

6.3. De tweede beklaagde, handelende ter zake uitsluitend door het persoonlijk toedoen van haar gedelegeerd bestuurder die binnen de rechtspersoon moest toezien op het naleven van de milieuvoorschriften. In plaats van verbod op te leggen afval te verbranden in strijd met het Afvalstoffendecreet heeft instructies gegeven dit wel te doen.

De eerste beklaagde betwist ten onrechte de aanwezigheid van het moreel (of schuld-) bestanddeel, bestaansvoorwaarde opdat van een misdrijf als rechtsgrond voor bestraffing sprake zou kunnen zijn.

Wanneer het decreet, zoals te dezen, geen aanduiding nopens het moreel element bevat, volstaat het bewust en vrijwillig handelen. Dat van dit laatste sprake is wordt verondersteld bij het plegen van de materiële handeling, die als de uiting van de vrije en bewuste wil van deze beklaagde moet worden aangezien, nu hij het bestaan van een schulduitsluitingsgrond, zoals overmacht of onoverkomelijke dwaling, of van een rechtvaardigingsgrond, zoals noodtoestand, niet enigszins geloofwaardig maakt.

7. Met betrekking tot het misdrijf sub D te last gelegd aan de eerste beklaagde overweegt het Hof wat volgt.

7.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is deze telastlegging, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de eerste beklaagde bewezen.

7.2. De eerste beklaagde betwist dat zou zijn aangetoond dat er op de tijdstippen vermeld in deze telastlegging indirecte of directe lozing van afvalolie was, waardoor het grondwater zou zijn verontreinigd.

De verbalisant stelde zintuiglijk vast: "Juist buiten de loods bemerkte ik een beperkte opslag van afvalolie, te weten vier vaten van 200 liter, 4 kleine vaatjes en een tweetal open emmers, voor een geschat totaal van 1.000 liter. Deze recipiënten zijn niet geplaatst in een inkuiping of op verharde grond. De bodem rond de vaten is erg verontreinigd met afvalolie (enkele m²)" (kaft 1, stuk 2).

De eerste beklaagde heeft laten zorgen voor het afgraven van wat hij zelf noemde "de grond die vervuild was met olie" (kaft 1, stuk 14).

De vervuiling van de bodem staat op grond van voormelde vaststellingen vast; vermits de vervuiling in open lucht geschiedde en "erg" was (de grond diende te worden afgegraven en weggevoerd) staat vast dat door het natuurlijk verschijnsel van vermenging met regenwater er doorsijpeling in de bodem en de ondergrond is geweest met vervuiling van het grondwater als gevolg. Het is niet zo dat tot bewijs van het te last gelegde feit enkel een waargenomen verontreiniging van het grondwater toereikend zou zijn.

8.1. De feiten die aan de lastens hem bewezen verklaarde telastleggingen ten grondslag liggen zijn in hoofde van de eerste beklaagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit.

Deze beklaagde heeft wetens en willens diverse ernstige inbreuken gepleegd op de milieuwetgeving.

Het belang van de gemeenschap, in het bijzonder van de buurtbewoners, bij het behoud van een gezond leefmilieu heeft hij totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijke belangen. De niet vergunde exploitatie bracht blijkens een geloofwaardige klacht belangrijke burenhinder mee.

De hierna uitgesproken hoofdgevangenisstraf samen met de geldboete vormen daarom een passende bestraffing en zijn beide noodzakelijk om de eerste beklaagde te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de decretale voorschriften ter zake dient te houden. Het Hof houdt hierbij rekening met het feit dat de beklaagde nog geen veroordeling opliep voor milieudelicten en het tijdsverloop sedert de bewezen verklaarde feiten. Hij dient evenwel te beseffen dat inbreuken op de milieuwetgeving uiteindelijk niet financieel lonend mogen blijven.

Nu de straf op te leggen aan de eerste beklaagde de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat, hij tot op heden nog niet werd veroordeeld tot een criminele straf of een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden en het Hof verwacht dat, gelet op de thans uitgesproken straf, de beklaagde zich in de toekomst niet meer aan zo'n misdrijf zal schuldig maken, wordt uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest verleend voor de termijn en in de mate zoals hierna bepaald.

8.2. De feiten die aan de lastens haar bewezen verklaarde telastleggingen ten grondslag liggen zijn in hoofde van de tweede beklaagde de uiting van éénzelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit.

Ook deze beklaagde had enkel oog voor het eigen belang van de vennootschap en hield geen rekening met het maatschappelijk belang, in het bijzonder dat van de buurt. Het leverde haar belangrijke financiële

voordelen op ten opzichte van de ondernemers die wel inspanningen doen om de betrokken milieuvoorschriften na te leven. De hierna uitgesproken geldboete is noodzakelijk om deze beklaagde te doen inzien dat zo'n inbreuk niet lonend mag blijven.

8.3. Ook voor de derde beklaagde geldt dat zij enkel oog had voor het eigen belang van de vennootschap en geen rekening hield met het maatschappelijk belang, in het bijzonder dat van de buurt. Het leverde haar belangrijke financiële voordelen op ten opzichte van de ondernemers die wel inspanningen doen om de vergunningsplicht van het Milieuvergunningsdecreet na te leven. De hierna uitgesproken geldboete is noodzakelijk om deze beklaagde te doen inzien dat zo'n inbreuk niet lonend mag blijven.

8.4. Bij het bepalen van de onderscheiden geldboetes houdt het Hof rekening met het feit dat elke beklaagde het misdrijf heeft gepleegd na 31 december 1994 doch vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (*B.S.* 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in artikel 2 tweede lid van het Strafwetboek en artikel 15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (*B.S.* 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimen, deling door 40,3399 (*E.G.* Verordening nr. 974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in *E.G.* Verordening nr. 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (artikel 5 *E.G.* Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en artikel 3 van de Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

8.5. De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft immers een eigen aard en is geen straf.

8.6. Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij artikel 71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en financiële bepalingen, die in toepassing van artikel 1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie (*B.S.* 22 december 2001), dat artikel 91 tweede lid van het Koninklijk Besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, vervangen door het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 en gewijzigd door het Koninklijk Besluit van 23 december 1993, wijzigt, € 25 bedraagt.

9. Het blijkt bij gebrek aan gegevens over de recente toestand, behoudens wat betreft de loods die werd verwijderd, niet dat het om veiligheidsredenen nog vereist is een exploitatieverbod op te leggen.

OP DEZE GRONDEN
HET HOF, rechtsprekend op tegenspraak

Gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en de artikelen:

5, 65, 66, 100 Strafwetboek,

162, 190, 194, 211 en 211 bis Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

verklaart de hogere beroepen ontvankelijk en erover beslissende met eenparige stemmen:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.2 tegen de vier beklaagden vervallen door opheffing van het strafbare karakter van het misdrijf van in stand houden,

stelt de vierde beklaagde buiten de zaak zonder kosten,

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.1 en E tegen de eerste beklaagde vervallen door verjaring,

verklaart de vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur tot herstel van de plaats in de vorige toestand en de erop geënte vordering tot verbeurte van een dwangsom zonder voorwerp,

veroordeelt de eerste beklaagde voor de bewezen telastleggingen B, C en D samen tot een hoofdgevangenisstraf van drie maanden en een geldboete van € (2 500 verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399=) 12 394,68

zegt dat bij gebreke van betaling binnen de wettelijk bepaalde termijn de aan deze beklaagde opgelegde geldboete zal mogen worden vervangen door een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

verleent uitstel van de tenuitvoerlegging van dit arrest gedurende een termijn van drie jaar evenwel uitsluitend voor de hoofdgevangenisstraf van drie maanden en de helft van de geldboete en de vervangende gevangenisstraf,

veroordeelt de tweede beklaagde voor de bewezen verklaarde telastleggingen B en C samen tot een geldboete van € (1 500, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 7 436,81,

veroordeelt de derde beklaagde voor de bewezen verklaarde telastlegging B tot een geldboete van € (750, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 3 718,40,

legt aan de eerste, de tweede en de derde beklaagde ieder de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

laat de kosten van de dagvaardingen betekend aan de vierde beklaagde ten laste van de Staat,

veroordeelt de eerste, de tweede en de derde beklaagde hoofdelijk tot de overige kosten in de beide aanleggen gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, begroot op € 41,29 in eerste aanleg en op € 182,24 in hoger beroep, vaststellend dat deze kosten ondeelbaar werden veroorzaakt door het misdrijf dat aan deze beklaagden gemeen is.

verklaart de tweede en de derde beklaagde burgerrechtelijk aansprakelijk voor de gerechtskosten waartoe de eerste beklaagde wordt veroordeeld,

veroordeelt de eerste, de tweede en de derde beklaagde ieder tot betaling van de vaste vergoeding van € 25.

Kosten:

Afschriften:	62,70
Opstelrecht ber.bekl.:	90,00
Dagvaarding:	12,97

165,67

+ 10 % : 16,57

Totaal :€ 182,24

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **8 september 2006**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;